

Ilse de Vries – Vwo 6

“Geniet van de kleine dingen”. Ik ben deze zin vaak tegengekomen, maar heb hem nooit echt begrepen. Voordat het coronavirus opdook was alles zo vanzelfsprekend. Ik ging naar school, ik sprak af met vrienden, ik volleybalde drie keer in de week, en zo waren er nog veel meer activiteiten die ik met veel plezier deed. Het was allemaal zo normaal, dat ik er nooit bij stil stond dat het ook anders kon zijn.

Toen kwamen de maatregelen en kwam het virus opeens heel dichtbij. De overheid gaf ons de opdracht om zoveel mogelijk thuis te blijven en veel gebouwen moesten dicht: niet meer naar school, niet meer naar de ijssalon waar ik werkte, niet meer naar de volleybalclub, en niet meer naar vrienden en familie. Het is niet makkelijk. Ik zit in mijn examenjaar, en omdat onze examens zijn afgelast ben ik nu in april al vrij. Een groot deel van mijn klasgenoten ga ik waarschijnlijk niet meer zien, en het niet normaal afscheid kunnen nemen van al die lieve leuke mensen is verdrietig. Juist nu ik thuis zit en ik niks meer te doen heb, heb ik zin om met vrienden wat leuks te doen. Al is het maar een picknick. Maar dat gaat nu gewoon niet.

Het is gek om te ervaren dat alles wat vanzelfsprekend voor je voelde, er opeens niet meer is. Het was allemaal zo normaal, dat het bijna onmogelijk was om er echt van te genieten. Deze crisis heeft mij wat dat betreft een stuk wijzer gemaakt. Ik heb geleerd dat eigenlijk niks vanzelfsprekend is; het ritme dat je ontwikkeld in je dagelijkse sleur kan zomaar veranderen. Daardoor ben ik nu ook meer gaan genieten van de kleine dingen die nog wel kunnen, en ben ik daar ontzettend dankbaar voor. Het is zo fijn om een knuffel te ontvangen van een van de weinige mensen die je nog mag zien, en het is heerlijk om nog buiten een rondje te kunnen lopen. In veel landen kan dat op het moment niet, en ik ben dankbaar dat het hier nog wel mag. Ik ben ook blij dat de ijssalon weer open is voor afhaal, en dat ik dus gewoon mag werken. Het zijn maar kleine dingen, maar ze maken het verschil. Nu pas snap ik de zin: “Geniet van de kleine dingen”.

Wat ik ook heel mooi vind om te zien is dat er een grote saamhorigheid heerst in het land. Het klinkt heel cliché, maar het is alsof het hele land één werd. Ik kreeg er kippenvel van toen ik het nummer ‘17 miljoen mensen’ van Davina Michelle en Snelle voor het eerst hoorde. Het is zo’n bizarre tijd, maar we zijn niet alleen, en dat is zo fijn!

Daarnaast merk ik ook hoe creatief de mens eigenlijk is. Nu onze bewegelijkheid beperkt is, verzinnen we de gekste dingen om plezier te hebben bij huis en de beste manieren om op afstand onderwijs te krijgen. Het deed me beseffen hoeveel er eigenlijk mogelijk is. Voor elk probleem kan weer een oplossing verzonden worden. Het laat zien dat we een sterke samenleving zijn, en we ons niet zo snel ergens bij neerleggen.

Door het coronavirus worden we gedwongen om terug te gaan naar de basics. Het leert ons te genieten van de kleine dingen, en het laat ons beseffen dat niet alles zo vanzelfsprekend is als het lijkt. Maar het laat ook zien dat de mensheid samenkomt en super creatief is als het erop aankomt, en dat is zo mooi om te zien! Dit verhaal is heel persoonlijk, iedereen heeft deze periode op een andere manier beleefd. Als ik over mezelf spreek, voelt het goed om dit verhaal het op papier te zetten en te delen. Zo kan ik het later nog een keer terug lezen, en hoop ik dat het een reminder kan zijn om te blijven genieten van de kleine dingen.